

РЕШЕНИЕ

№ 2258

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **242** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 11.11.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 2459 от 2022 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 8-ми състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 21 -4332-026122/17.12.2021 г., издадено от началника на сектор към Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, Отдел „Пътна полиция“, с което на Н. Й. Х., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 175 ал.1 т.5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200.00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 123 ал.1 т.1 ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от санкционираното лице, с искане да бъде отменено заедно с НП.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуални правила-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр. чл. 63в от ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че в въззивният съд е постановил решението при неизяснена

фактическа обстановка и неправилно е приел за безспорно, че касаторът е извършил вменените му нарушения. Сочил, че в изпълнение на задължението си за служебно събиране на всички относими доказателства за изясняване на делото от фактическа страна, задължително въззивна инстанция е следвало да разпита С. К. и А. С., тъй като именно въз основа на техните декларации и сведения е съставен АУАН, а впоследствие е издадено НП. Същите били посочени и като свидетели в АУАН, а към преписката имало приложени декларации от тях. Неразпитването на очевидците на ПТП представлявало съществено процесуално нарушение и било основание за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав. Алтернативно сочи, че във връзка със случая на касатора е повдигнато обвинение за извършени престъпления по чл. 343б, ал. 1 от НК (тъй като е дал кръвна проба и резултатът е отчел над 1,2 промила) и по чл. 325, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, от което следвало, че Х. е наказан два пъти за едно и също деяние - нарушен принципа „non bis in idem“.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба- Столичната дирекция на вътрешните работи, не депозира писмен отговор, не се представлява и не изразява становище по спора.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 02.12.2021 г. Н. Х. управлявал моторно превозно средство- лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС] . Около 20:50ч. той се движел в [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Поради несъобразена скорост нанесъл удар в пътен знак в разделителната ивица. След удара водачът продължил движението си в платното за насрещно движение посока Бензиностанция О., където пред № 439 бил спрял. Младши автоконтрольор Б. К. установил самоличността на водача на превозното средство, като последният отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство. Издаден бил талон за медицинско изследване и след даване на материал за изследване от водача, била изготвена ХЕ, отразила резултата на кръвната проба - 2.73 промила.

На 02.12.2021г. мл. автоконтрольор К. съставил АУАН на водача, в които описал фактическите си констатации и дал правна квалификация на сочените нарушения - чл. 20 ал.2 ЗДвП и чл. 123 ал.1 т.1 ЗДвП. При идентична словесна обосновка и дадена правна квалификация на 17.12.2021г. на Н. Й. Х. е издадена НП, с което са му наложени две административни наказания „глоба“ в размер на по 200 лв.

За да потвърди НП, въззивната инстанция е обусловила изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение

на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението е правилно.

Въззивният съд е изпълнил процесуалното задължение по чл.13, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН, като е събрал съгласно чл.107, ал.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН доказателствата от значение за пълното и всестранно разкриване на обективната истина по случая. Преценил е поотделно и в съвкупността им събраните и в административнонаказателното производство и в хода на съдебното следствие доказателства- писмени и гласни, които са еднопосочни и достатъчни за установяване на обстоятелствата от предмета на доказване в определените с чл.102 НПК вр. чл.84 ЗАНН граници. Тъй като между тези доказателствени материални няма никакво противоречие, въззивният съд не е следвало по чл.305, ал.3, изр.2 вр. чл.317 НПК вр. чл.84 ЗАНН да се мотивира защо приема едни, а отхвърля други. Наличната доказателствена съвкупност, противно на оплакването на Н. Й. Х., по безсъмнен начин установява извършените от него административни нарушения по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 123 ал.1 т.1 ЗДвП. Въззивният съд е извършил дължимата се цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспореното НП, като наред с това се е произнесъл и по основните доводи, наведени с жалбата.

Възражението за допуснато съществено нарушение на процесуални правила от районният съд, който не е призовал и разпитал като свидетели С. К. и А. С., е неоснователно.

На първо място следва да се има предвид, че посочените като свидетели С. К. и А. С. са декларирали писмено, фактите и обстоятелствата, свързани с произшествието. Сведенията са приети като писмено доказателство по делото и са обсъдени от въззивния съд във връзка с всички останали доказателства. На второ място, искания за събиране на каквито и да е доказателства, вкл. чрез разпит на посочените свидетели, касационният жалбоподател не е правил, като е заявил изрично в становище от 10.05.2022 г. пред СРС, че няма доказателствени искания. Целта на касационното производство е да отстрани евентуални пропуски на първоинстанционния съд, а не такива на страните. СРС е събрал относимите към спора доказателства, като правилно е оценил същите и е постановил решение, чиито изводи кореспондират със събраните доказателства.

Правилно е приложен и материалният закон.

Съгласно чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на ППС са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. В случая е безспорно установено, че водачът не е съобразил отстоянието от поставения в разделителната ивица на платното за движение пътен знак, като е реализирал ПТП, в резултат на което били нанесени материални щети. С поведението си Х. е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. Първо ЗДвП. След извършеното ПТП, Х. не е спрял и не е установил последиците от него, което пък осъществява и второто нарушение-по чл.123, ал.1, т.1 ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение.

По възражението на касатора за нарушаване на забраната „не два пъти за същото“, АССГ излага следното:

СРС правилно е отхвърлил същото възражение, като е приел, че се касае постановление за привличане в качеството на обвиняем, в чиято фактичката рамка на обвинението са инкриминирани факти, които не са част от рамката на административното нарушение - управление на моторно превозно средство с наличие на алкохол в кръвта и при явно неуважение към обществото.

Забраната "не втори път за същото" по чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК, вр.чл.84 ЗАНН означава влязлото в сила НП да е точно за „същото нарушение“. Това изискване не предизвиква спор, че се отнася само до фактите на нарушението, а не и до тяхната правна квалификация /в какъвто смисъл в съдебната практика се цитира най-често р. 197/1958-П, Сб., с. 130/. Затова не различната правна квалификация обуславя спазване на забраната *ne bis in idem*, а само различните факти, в които се изразява нарушението. В случая видно от приобщеното към доказателствените материали по реда на чл.283 НПК, вр.чл.84 ЗАНН във въззивното производство Постановление за привличане на обвиняем от 22.02.2022 г., то е срещу същото лице, но за друго нарушение от фактическа страна, макар и извършено по същото време, а не само при различна квалификация на извършеното-чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, едното, съответно чл. 343б, ал. 1 от НК и по чл. 325, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, другото.

Процесното НП е за други две нарушения. Първото се изразява от фактическа страна в това, че касаторът поради несъобразена скорост реализира ПТП в пътен знак в разделителната ивица на пътното платно, а второто, че след реализираното ПТП продължава движението си и напуска мястото на ПТП.

Постановление за привличане на обвиняем от 22.02.2022 г. е за престъпление, изразяващо се в това, че управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта 3,2 на хиляда и е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания по чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, вр.чл.63в ЗАНН и на други такива, за които касационната инстанция следи служебно, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.11.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 2459 от 2022 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ:1.

